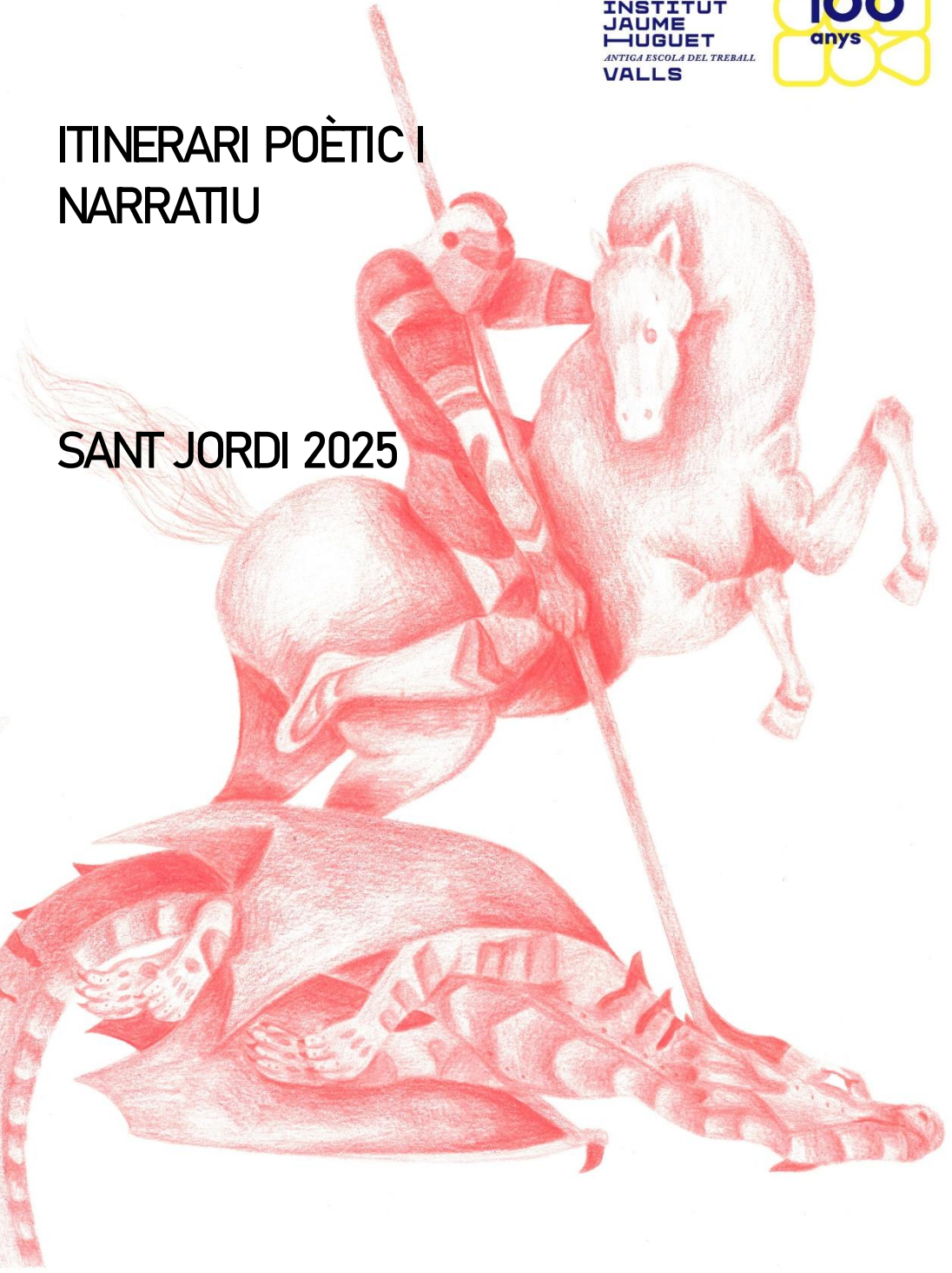

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

SANT JORDI 2025

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

SANT JORDI 2025

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i Literatura catalana i castellana

Maquetació: SRiSTIC

Portada: Alexandra Pérez Moreno, 2n BAT

© **Institut Jaume Huguet · Antiga Escola del Treball**
Valls, 23 d'abril de 2025

PÒRTIC 2025**EL PLAER DE LLEGIR**

M'agradaria començar amb aquestes paraules de Miquel DescLOT: “A la lectura s’arriba per plaer. Comencem a llegir per plaer, i de fet seria desitjable que aquest plaer no ens abandoni mai”.

Jo, ja des de ben petita, vaig establir una relació amb els llibres que encara em dura actualment. Recordo la mare preguntant-me: “On ets? A taula!”. I jo, mentrestant, a dalt, al terrat de casa, on hi havia una estanteria amb tot de llibres, contes, revistes... Allí, llegint, vivia històries, situacions i aventures diverses; el temps no comptava fins que sentia la mare i baixava cap a baix amb la família. També recordo anar cada setmana a l’estanc del poble on arribava el TBO per poder gaudir de totes les històries que hi havia, o els *Cavall Fort* que de tant en tant ens donaven a “la Caixa”.

Avui dia entenc per què la majoria dels nostres infants i joves dediquen poc temps a la lectura, tant als contes com als relats. En plena etapa tecnològica, els ordinadors, tauletes i, sobretot, mòbils, han substituït els llibres i els jocs; xarxes com TikTok potser els resulten més properes i immediates. De tota manera, pensem que, per llegir, també es poden utilitzar aquests mateixos mitjans (ordinadors, tauletes...), i fins i tot hi ha els audiollibres per a qui li costi més

llegir. Jo també soc una usuària d'aquestes tecnologies, però reconec que m'agrada llegir en paper; la sensació d'anar passant els fulls és quelcom especial.

Així que, nois i noies, amb les meves paraules m'agradaria animar-vos a descobrir el plaer de llegir; crec que una bona manera de gaudir-ne pot ser llegint les poesies i els relats dels vostres companys, les que trobareu en aquest recull. Hi trobareu emocions com ara l'amor, la tristesa, l'esperança, etc. i viatjareu per mons explicats pels vostres companys.

A tots els premiats, us felicito, i us encoratjo a continuar escrivint i llegint. De veritat que, si ho aconsegiu, us adonareu que llegir obre finestres a moltes realitats i a moltes més fantasies. Si descobriu el plaer per la lectura pausada, relaxada i viscuda, a més de fer-vos gaudir i, potser, entendre el món des d'una altra perspectiva, també millorareu la vostra habilitat comunicativa i enriqueu el vostre vocabulari. Això us permetrà expressar-vos millor, donar la vostra opinió de forma més clara i entenedora i us sentireu encara més engrescats per seguir llegint.

Pel que fa a l'àmbit educatiu en el qual estem, la lectura ens ajuda a millorar l'atenció i la concentració, un factor important que ara, amb tot el que circula per les xarxes, crec que ens ajuda a desenvolupar el nostre pensament crític i la capacitat d'analitzar la informació. No tot el que ens arriba és veritat, i cal saber destriar i valorar els *inputs* rebuts, que són constants i de vegades molt pesats. Hem de fer funcio-

nar la nostra capacitat de selecció i això potser haurem d'agrair-ho al nostre gust per la lectura, ja que de segur que ens haurà ajudat a desenvolupar el nostre savi enteniment.

Amb la confiança que llegir us resulti un plaer, desitjo de tot cor que aquest Sant Jordi sigui una nova oportunitat per millorar o per començar el vostre gust per la lectura.

Isabel Tuset Vallet

Exprofessora de l'INS Jaume Huguet

XXVIII Premis Literaris
Sant Jordi 2025

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi

La nit, de Neu Martínez Martí

Accèssit

Una vida entre pantalles, de Jofre Galofré Batalla

Categoria B:

Primer premi

Flor de cirerer, d'Ínari Mascuñano Tusell

Accèssit

Les de sempre, d'Ainoa López Sans

Categoria C:

Primer premi

Cada pàgina em porta a tu, de Laia Vila Ferré

Accèssit

Cel i roba, de Clara Segú Torné

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi

La hermosa primavera, Ona Baixas Culvi

Accèssit

Para tí, querido amigo, Ivet Mañas

Categoria B:

Primer premi

El tiempo que se escapa, Mar Santó

Accèssit

Una rosa perdida, Nil Salat

Categoria C:

Primer premi

Hermosas diferencias, Maria Luisa Lorente

PROSA

Premi Narcís Oller**Categoria A:**

Primer premi

Aventures i desventures d'una mestra, de Maria

Accèssit

Font dels enamorats, de Vera Morgado Rodríguez**Categoria B:**

Primer premi

El pacte dels muts, de Sara Taider

Accèssit

La màgia de Sant Jordi, de Douaa Qaddour**Categoria C:**

Primer premi

La cafeteria, d'Abril Milán Estruch

Accèssit

Secret entre les muntanyes, d'Aya En Nadi**Premi Miguel de Cervantes****Categoria A:**

Primer premi

Desert

Categoria B:

Primer premi

La casa de los relojes, Sara Taider

Accèssit

La chica M., Cora Pena**Categoria C:**

Primer premi

*(ex aequo)**El romancero español*, Pau Galofré*Se despertó solitario*, Jordi Rabadà

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
NEU MARTÍNEZ MARTÍ
2N ESO B

LA NIT

No oblidaré mai aquelles nits de calor
sota les estrelles blanques del cel
que volen silenciosament, ballen amb la lluna.

Una lluna, una lluna que balla,
balla perquè és feliç
Perquè si és feliç brilla més.

Dos enamorats miren el cel,
el miren atentament
veient com ballen els estels
mirant com la foscor és un espectacle.

Cada vegada més moviment,
fins que s'apaga, s'apaga i surt l'alba
una alba que ho il·lumina tot, i finalment surt el sol.

Dos enamorats miren el cel,
el miren atentament
veient com ballen els estels
mirant com la foscor és un espectacle.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
JOFRE GALOFRÉ BATALLA
1R ESO E

UNA VIDA ENTRE PANTALLES

Les noves tecnologies
arriben a les nostres vides.
I han estat un gran invent
o això es creu molta gent.

Internet té coses bones;
connectar-nos amb persones,
ens ajuda a arribar a tots els racons,
guiant-nos per camins i carrerons.

També ens resol molts dubtes
de preguntes llargues i curtes.
Cal vigilar amb la informació
i no triar qualsevol opció.

Tenim les pantalles davant,
mentre la vida va passant.
Però si volem viure millor,
apaguem el mòbil i l'ordinador.

PREMI, CATEGORIA B
ÍNARI MASCUÑANO TUSELL
4T ESO B

FLOR DE CIRERER

Tremola el fullam
de l'arbre més bell.
Les flors voleiant
a causa del vent.

Per què plorarà
aquell cirerer?
Flotant se li'n van,
flotant van caient.

Petita floreta,
on te n'aniràs?
—Molt lluny, vora l'aigua.
On canta el mar.

No creus que és molt lluny?
No et fa por viatjar?
I amb qui hi aniràs,
si puc preguntar?

–La brisa marina,
m'acompanyarà.
I les orenetes
ja m'hi guiaran.

–Ara m'acomiado,
que he de partir.
I, quan miris el cel,
recorda't de mi.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
AINOA LÓPEZ SANS
4T ESO A

LES DE SEMPRE

El meu cervell no para,
els engranatges no paren de funcionar
mentre les hores passen
i els somnis caminen lliures.

Penso en tot i en res
Penso en el que he fet
En el que tu has fet
En el que podria o hauria d'haver fet

Em dic que sí i que no
Vull creure que segur que sí.
Però arriben elles
i tot se'n va pels aires.

Elles tan lletges
tan enganyoses i traïdores com sempre.
Elles que busquen fer-me mal.
Elles que busquen destruir-me.

Sempre són allí
al final de cada pensament
i al principi del següent
Esperant el moment perfecte per sortir.

Perquè, quan surten, arrasen.
No deixen res al seu pas,
Queden noms les cendres
del que en algun moment havien estat il·lusions.

Només quan no queda res
desapareixen per tornar després,
perquè això és el que fan
les meravelloses inseguretats.

PREMI, CATEGORIA C
LAIA VILA FERRÉ
1R BAT B

CADA PÀGINA EM PORTA A TU

Sant Jordi no és només per als enamorats,
també és per recordar vells amors oblidats.
Ja fa un any que no ets amb mi
i el record segueix intacte, com si fos ahir.
Aquell llibre que vas voler,
s'ha quedat al prestatge sense saber per què.
L'he llegit quatre vegades
i per fi entenc per què el desitjaves.
Te'l donaré amb notes escrites als marges,
perquè sigui l'última conversa entre nosaltres.
Avui els carrers s'omplen de foc i passió,
mentre jo visc la cendra d'aquell tu i jo.

L'amor fa entrellaçar els dits amb emoció,
jo acarono el llibre que t'havia de donar
recordant-ho tot com una cançó.
Tu no tornaràs; això és el que em fa pensar.
Com diu La Fúmiga "què serà de nosaltres?"
Tots els viatges, somnis i plans per fer?
Em dius que he canviat, que ja no soc igual,
però com vols que ho sigui si res no és com abans?

L'únic que em queda són missatges guardats,
aquells que llegeixes quan el cor està trencat.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
CLARA SEGÚ TORNÉ
1R BAT A

CEL I ROBA

Els núvols ploren gotes fines,
reguen les plantes del jardí.
Surto a recollir la roba,
no vull que es mulli aquí.

El vidre s'entela, el carrer es fon,
els fanals es tornen boira i llum.
Tanco la finestra, abaixo el teló,
m'estiro al llit, sento el so.

La pluja pica suaument el vidre,
m'agrada sentir-la, m'hi vull quedar.
Tanco els ulls i veig els carrers,
mullats i quiets, brillants de veritat.

El cel plora, deixa anar el pes,
les gotes cauen, busquen recer.
Jo també ploro, sense voler,
i les llàgrimes es perden al llençol estès.

Allà fora la roba encara penja,
xopa de pluja, sense aixopluc.
Potser demà, quan surti el sol,
el cel, la roba i jo estarem més junts.

Premio Federico García Lorca
de poesia

PREMIO, CATEGORIA A
ONA BAIXAS CULVI
1R ESO E

LA HERMOSA PRIMAVERA

Se acerca la época
donde los días son más largos,
donde la tristeza es poca,
y no hay ratos amargos.

La hermosa primavera.
Te esperamos con intriga,
nos traes felicidad verdadera
y por eso eres nuestra amiga.

Las bonitas flores aparecen
y el jardín tengo que regar.
Todas juntas florecen,
lo mejor está por llegar.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
IVET MAÑAS
2N ESO A

PARA TI, QUERIDO AMIGO

Hace tiempo le perdí,
mi amistad más sincera.
Valioso como un rubí,
plenamente a él me abrí.

Compasivo y honrado,
honesto y bondadoso.
No estás en el pasado,
Sí, serás recordado.

PREMIO, CATEGORIA B
MAR SANTÓ
4T ESO A

EL TIEMPO QUE SE ESCAPA

El tiempo corre, no mira atrás,
los días pasan y no volverán.
Las hojas caen, el sol se va,
todo se mueve sin descansar.

Cuando era niño, todo era un juego,
no me importaba el paso del tiempo.
Ahora comprendo, sin entender,
que lo que se va, no vuelve a ser.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
NIL SALAT
4T ESO B

UNA ROSA PERDIDA

El sol brilla con resplandor,
la brisa roza con dulzor,
Es tu cumpleaños, hermano.
Parece que sea verano.

Los *calçots* se quieren asar,
el humo gris besa la piel.
Esto está listo, a disfrutar,
esta mesa está a mi nivel.

Las velas empiezan a arder,
el ambiente empieza a crecer,
iluminan toda la mesa.
Mi hermano sopla, una gran fiesta.

Mi madrina llegó a la sala,
sus ojos se cristalizaban,
"no volverá", nos derrumbaba,
y la alegría, no estaba.

Día dulce, se oscureció,
nuestra rosa se marchitó.
Pero nunca te olvidaremos,
lo juramos, lo prometemos.

PREMIO, CATEGORIA C
MARIA LUISA LORENTE
2N BAT A

HERMOSAS DIFERENCIAS

Estrellas lucen en el azul cielo, cada una tiene su
brillo propio, cada una tiene un color único,
todas son bellas, aunque diferentes.

Flores llenan el campo, hay muchos tipos de ellas,
cada una desprende su aroma, todas juntas vida y
color crean.

Estrellas forman constelaciones, flores forman
paisajes,
a pesar de sus diferencias, hermosas son sus
creaciones.

Entre ellas y nosotros hay similitud, cada persona
es diferente,
cada una tiene su propia luz, pero a veces no
parece evidente.

Tan elegantes son las rosas, sus majestuosos
pétalos
y sus esbeltos tallos con perfiladas espinas.

Cambiar quiere el jazmín,
sus pétalos no son tan grandiosos y su tallo es
muy fino,
a las rosas admira y envidia.

El jazmín es muy bonito, pero sus divertidos
pétalos
entre sus brillantes hojas son invisibles a sus
ojos.

Él desprende una gran fragancia.
Está cegado por las rosas
y no es consciente de qué al cambiar su esencia
propia perderá.

Nuestras almas son únicas
y juntas pueden ser magníficas.
Cada una debe aceptarse porque todas somos
grandes.

Estrellas forman constelaciones, flores forman
paisajes
y la luz de la gente maravillosa naturaleza
humana.

Premi Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
MARIA PAREJO GARCÍA
2N ESO A

*AVENTURES I DESVENTURES D'UNA
MESTRA*

Fer de mestre no és fàcil. Jo tinc clar que no ho vull ser. Alguna vegada han vingut fills de les amigues de la meva mare a casa i no sé com pot tenir tanta paciència, ja li ho dic a ella.

Per cert, ella és mestra. Cada dia li pregunto com li ha anat la feina. Sempre té alguna anècdota per explicar que a mi em fa molta gràcia, però a vegades també la veig preocupada, cansada...

Ric molt quan m'explica que ha fet un dictat i un nen de 6 anys ha escrit "sagaputas" en lloc de "sacapuntes". Quan escriuen que el Mercadona és un edifici públic perquè hi va tothom i no un Ajuntament; quan a algun nen no li surt dir "cereza" en castellà perquè li han caigut les dents del davant i no li surt la "zeta". O quan és l'hora de marxar cap a casa i el nen trapella li diu que cridarà al "negro", i la meva mare li diu que ella cridarà a l'home del sac i el nen li diu que no sap qui

és, o també quan va caminant per la classe amb aires de prepotent; llavors la mestra l'imita i el nen li diu que ell no camina d'aquella manera. La mestra li diu que sí que camina d'aquella manera, també quan es porta malament, i la mestra li diu: et porto a l'altra classe a veure si et tranquil·litzes una mica; el nen li diu que “trucarà a la policia, que la denunciarà, que trucarà a la seva mare, etc.” I la mama s'ha d'aguantar les ganes de riure en aquell mateix instant.

Quan una companya seva, a un nen de 6è que no feia els deures i que passava de tot, li va preguntar què volia ser de gran, ell va respondre: “jo vull ser camioner”. Es veu que l'endemà va anar a buscar un llibre a l'autoescola per ser camioner i li va portar al dia següent. La mestra li va dir que per ser camioner també s'havia d'estudiar. Tot seguit en algunes ocasions aquest nen ha tingut l'oportunitat perfecta per treure de polleguera a la meva mare com a mestra. Per exemple, un dia fent classe de robòtica, es va enfadar i es va posar en un racó de la classe estirat a terra amb la jaqueta per damunt, i començà a donar cops de peu a unes cadires que tenia al davant apilades per veure si li crida l'atenció. La meva mare li diu que pari que les pot tirar i li poden caure a sobre, i es pot fer molt de mal.

En definitiva, aquest any crec que és el pitjor per a ella. Mai havia estat tan cansada i amb tantes ganes que arribés l'estiu o les vacances. Ser mestra és molt complicat i sacrificat. D'altra banda, pots ensenyar coses noves i pots veure com van evolucionant, com si fossin Pokémons, tots diferents en gustos i maneres. Però és evident que tothom no és igual i que cadascú és com és.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
VERA MORGADO RODRÍGUEZ
2N D'ESO A

FONT DELS ENAMORATS

Fa molts anys hi va haver una bonica història d'amor...

Tot comença l'any 1473, amb una dona que vivia en una casa petita amb els seus pares i els seus germans i germanes. Ella era la més gran de tots; la seva família tenia pocs diners, però eren bones persones. A ella li agradava un home del poble. Tenien quasi la mateixa edat i era molt amable; era el fill d'un esmolador i estava aprenent l'ofici. A ell també li agradava ella, no només perquè era la més maca del poble, sinó perquè era la millor persona que havia conegut mai. Ells no sabien que s'agradaven mútuament.

Un bon dia es van trobar a la font del poble, es van creuar les mirades i van fer un somriure, però com que eren vergonyosos no es van dir res; van girar cua i cadascú va continuar pel seu camí. L'endemà es van tornar a trobar altra vegada a la font i així durant uns quants mesos. Cap dels dos es deien ni una paraula, només es miraven i somreien. Però un

bon dia, quan es van trobar altra vegada a la font, resulta que no en sortia aigua, ni una sola gota, per tant, no els va quedar més remei que parlar entre ells mentre es preguntaven què podia haver passat. Era una cosa molt estranya i van decidir entre tots dos investigar què havia passat. Van pujar cap dalt de la muntanya, seguint el recorregut de l'aigua. Durant tot el camí van estar coneixent-se, rient i explicant-se anècdotes de la seva vida, senzilla i, al mateix temps, interessant. Quan estaven culminant la muntanya gairebé s'estava ponent el sol; es van mirar fixament, es van confessar el seu amor i es van fondre en una abraçada molt profunda. Quan el sol s'amagava, es van fer un petó que culminava el dia. Llavors van baixar la muntanya encara sense saber per què no en sortia aigua, però el que sí que sabien és que s'estimarien per tota la vida.

En arribar al poble es van adonar que, de la font, en sortia més aigua que mai, fresca i molt bona. Als dies següents van preparar una petita boda i van convidar els veïns a celebrar el seu enllaç i el seu amor, i la seva felicitat. Com que eren una mica pobres tothom va aportar el que podia i va celebrar el gran amor de la parella jove d'enamorats.

La llegenda diu que aquesta font és la font dels enamorats, i que totes les parelles que van a beure-hi aigua hi troben l'amor etern i verdader.

PREMI, CATEGORIA B
SARA TAIDER
4T D'ESO D

EL PACTE DELS MUTS

L'Albert era un fanàtic de la fotografia. Per això, quan a la seva feina li van oferir anar a un petit poble al nord de Romania, no s'ho va pensar dues vegades. Oficialment, no era més que un periodista d'una petita cadena, però, extraoficialment, s'anomenava a ell mateix autònom i artista retirat. Al director no li va sorprendre gaire que li respongués al cap d'un segon, quan el va trobar a primera hora fent-se un cafè, i només es va limitar a dir-li que no l'espifiés.

— Serà únicament una petita entrevista als habitants, unes quantes preguntes, i podrem fer algun reportatge llastimós. — va dir tot orgullós de la seva absurda idea. Però l'Albert no se l'escoltava; s'imaginava instal·lat en un petit hostal, passejant pels carrers deserts i, sobretot, fent unes quantes fotos per al seu àlbum. L'excitació no el va deixar dormir aquella nit, i va fer i refer la maleta tantes vegades que va caure esgotat al llit.

A primera hora ja s'havia llevat i va agafar un taxi en direcció a l'aeroport del Prat. Va passar tots els controls i en menys de dues hores ja era a l'avió, suant de l'emoció. Durant les tres hores de vol va navegar per internet amb el seu ordinador; va preparar les preguntes amb dedicació i cura. Li encantava la seva feina i, a vegades, podia semblar desesperat o maniàtic, però això era la seva bateria, el seu motor. No tenia parella, ni fills i, encara menys, amistats. Ningú no el trobaria gaire a faltar i, desconnectar li semblava en aquells moments com el cel mateix. —Potser passar uns dies fora m'anirà bé— es consolava, tot i que l'acceptació de l'oferta era per pur egoisme. Fantasiejava a tenir un àlbum de fotos rurals des de feia temps, i no permetria que ningú li tragués l'oportunitat. L'aterratge va ser suau i quan va recuperar el seu petit equipatge va sortir ràpidament: l'angoixa de tenir tanta gent al seu voltant es feia cada vegada més forta.

Tenia un domini precari de l'anglès, però entre expressions facials i paraules a mitges va entendre les precises instruccions del guàrdia. Seguint les seves paraules, va agafar un taxi. El taxista era molt blanc, com si mai li hagués tocat el sol, i semblava bastant enfeinat i amargat. No li va fer cap pregunta sobre on volia anar, ja que estava massa ocupat insultant

qualsevol cotxe que li travessava pel seu camí. Una vegada acabat el seu xou, el va mirar de reüll. Li va fer un parell de preguntes rutinàries i després va engegar el GPS. Entre traduccions mal fetes, i amb ajuda dels detalls de l'informe del seu cap, va aconseguir indicar el seu destí: un poble que quasi tocava a la frontera amb Moldàvia. Quan va sentir el nom de la ubicació, el conductor va empal·lidir encara més (per impossible que semblés) i va agafar el volant amb una força sorprenent. Durant la resta de trajecte ningú va dir ni un mot més, tots dos tensos i capficats en els seus pensaments. Va estovar l'home fins que, a contracor, va facilitar-li el seu nom i algunes dades personals sense importància. Gabriel es deia. Tres fills, una dona, una vida difícil i un cansament etern, evident tant per les bosses sota els ulls com per la grogor de la pell i les entrades dels descuidats cabells.

Van trigar unes altres quatre hores a arribar. Tot el camí va ser bastant incòmode i estrany, però cap dels dos va fer cap gest per canviar-ho. Finalment, en Gabriel va agafar una carretera abandonada que serpentejava entre arbres robustos i senyals tan desgastats que no s'hi apreciava res més que la pintura descolorida. Va parar el cotxe al costat d'un caminet que es perdia entre les fulles, més enllà, al nord.

—Hem arribat— va dir tens. La seva veu greu no era més que un grunyit ansiós. L'Albert li va agrair el servei en un anglès mediocre i li va donar unes quantes monedes. El conductor estava satisfet i el va observar impassible mentre treia la maleta del maleter. El va examinar una última vegada, però la seva mirada obscura i alerta li feia por. Semblava voler dir-li alguna cosa, però es va empassar les paraules i va desaparèixer per on havia vingut. No va poder evitar fer res més que veure'l marxar.

De sobte, se sentia perdut, abandonat i, per alguna raó, molt nerviós. Lentament, va endinsar-se entre la vegetació. No va trigar gaire a trobar el poble, unes quantes cases i carrers que s'estenien per tota una esplanada. Va passar pel costat de quatre ferros i un cartell amb el nom de la localitat: *Tăcuti*. Estava bastant cansat, així que va abstenir-se de fer cap volta i va anar directe cap a l'hostal. Un edifici marronós i prou vell va suggerir-li que feia dècades que era allí, i li va donar la benvinguda al cim d'un carrer anodí. L'home que el va atendre era silenciós i distant; pràcticament va tirar-li les claus de la cambra abans de marxar. Va pujar fins al segon pis i va instal·lar-se a la seva habitació. En tenia prou per a ell, així que va deixar-se caure al llit, rendit. Però tenia una sensació de

neguit tan intensa, un mal auguri al pit, que va convertir la seva migdiada en un malson.

Quan es va despertar, estava amarat de suor. Li feia mal el cap, però va aconseguir fer via cap al lavabo. Va baixar al bar de l'hostal, una sala amb una barra, taules i molt, molt d'alcohol. Hi havia força gent escampada per l'espai, i era fàcil endevinar que segurament era l'únic lloc de consum en tot el municipi. Tots els ulls estaven fixos en ell, però va reunir tota la seva determinació i va fer-se pas entre la multitud per asseure's en el llarg taulell. Mai s'havia imaginat que els habitants fossin tan inquietants; eren tots igual de pàl·lids, anaven vestits de blanc i el miraven amb tanta desconfiança que se sentia insultat. No entenia les mirades i encara menys els xiuxiuejos, però els va ignorar. Va demanar llet i, tot i que el cambrer el va mirar malament, li va deixar el got davant seu. Eren les sis de la tarda, però feia un fred increïble en l'ambient. Va acabar-se de seguida la beguda i, després d'intentar començar una conversa amb qualsevol que tingués al costat, va rendir-se. Entenia que eren una comunitat, una família, i ell no era res més que un desconegut bastant sospitós.

Portava a sobre la seva confiable càmera, però per alguna raó, no s'atrevia a fer cap foto. La sala estava sumida en un silenci

que es podia tallar amb un ganivet. Fins i tot l'aire que s'hi respirava era dens i molt espès i, d'alguna manera, li dificultava la respiració. Tenia la pell de gallina i no li va passar per alt que inclús el seu cos semblava rebutjar aquell lloc. El tamboret on estava assegut va fer un reneq quan va fer el gest de pujar de nou a la seva habitació. No volia fer altra cosa que anar-se'n molt lluny de tota aquella gent tan pertorbadora.

Ja quasi arribava a l'escala quan va sentir al braç una cosa freda i dura que el retenia. Una mà. Va girar-se, tens, i el rostre inexpressiu que va trobar el va deixar congelat al seu lloc. Estava marejat i li costava veure-hi bé, però sí que va entendre les seves paraules. Oh, sí que les va entendre! I el van acompanyar quan va sortir corrents de la seva cambra.

— No parlis fins que acabi mitjanit— li havia dit aquell ancià. Senzill i fàcil, no? No ho entenia i li semblava estúpid. Així que, en un acte temerari, va murmurar paraules sense sentit. No va passar res i va riure mentre continuava parlant, sense poder parar. Van passar les hores i l'Albert ja quasi ho havia oblidat tot mentre feia la feina, però uns sorolls el van distreure. No els va distingir al principi, però eren xiuxiuejos que ressonaven per les parets, un idioma antic i poderós. Ho va sentir abans de veure-ho i va ofegar un crit quan molta gent

va entrar en tromba a la seva habitació. El miraven furiosos i no va oposar resistència mentre el portaven arrossegant fora de l'edifici.

Entre empentes, va trobar-se al mig d'una plaça. Una gran roca al centre i un senyor de mirada assassina tenia a les mans un ganivet enorme. Va resar en silenci mentre plorava. On s'havia ficat? Va maleir-se per no haver-se'n adonat abans. L'oferta era molt sospitosa i ara entenia això del reportatge trist. Ell en seria la víctima, el protagonista. Va aconseguir veure diversos noms gravats a la pedra i, després, negror. No ho va saber, però el seu també va quedar-hi marcat, un més en la interminable llista.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
DOUAA QADDOUR
3R D'ESO C

LA MÀGLIA DE SANT JORDI

La meva història comença un matí de 23 d'abril; el sol ja començava a filtrar-se per les finestres de casa nostra. Aquest dia sempre era especial, diferent de qualsevol altre. A la matinada la mare ens va despertar amb l'olor de pans frescos i xocolata a la cassola: <<Aixequeu-vos, avui és Sant Jordi>>, la frase que des de fa un any que no li he sentit, i cridant des de la cuina, amb la seva veu alegre semblava que portés la primavera.

A casa nostra no és només una festa de roses i llibres, sinó que també celebrem que ens reunim tota la família, que fa molt que no ens veiem i també perquè és una tradició que ens uneix any rere any.

El pare ja havia sortit a comprar roses, sempre ho feia a primera hora, quan el mercat encara estava ple de flors fresques i el carrer es començava a despertar. Sempre triava roses molt vermelles, d'aquelles que semblaven fetes amb un

toc de màgia. <<La història més important de la meua vida l'escriu cada dia amb vosaltres, princeses. Bon Sant Jordi>>, ens deia mentre ens donava les roses. I ens enviava amb els meus germans a buscar els llibres que havíem escollit dies abans de la biblioteca del poble. Jo sempre triava els llibres de fantasia, d'aquells que et transporten a un altre món i on vius històries emocionants. En canvi, la meua germana sempre preferia la poesia: deia que les paraules li tocaven directament els seus sentiments i li parlaven directament al cor. I a la meua mare li agradaven aquelles novel·les que fan reflexionar sobre la vida i les relacions humanes.

Quan tornàvem a casa, la taula del menjador ja estava plena de roses i llibres, era un espectacle de colors i emocions. Recordo que aquelles roses amb les seves tiges verdes i els pètals de vermell intens semblaven petites obres d'art. Els llibres, ben lluits, amb les seves portades atractives, que prometien hores i hores de lectura i descobriment sense parar. Intercanviàvem els regals amb abraçades i rialles, i després llegíem en veu alta les dedicatòries que havíem escrit a les primeres pàgines. La mare deia que això era el millor, sentir les paraules que venen del cor. <<Gràcies per fer-me sentir especial>>, li vaig

escriure des del meu cor, expressant els meus sentiments, i ella es va emocionar fins a caure-li les llàgrimes.

Els veïns també participaven de la festa. A migdia, sortíem al carrer, on les parades de llibres i roses omplien les voreres. Era com un mercat màgic, ple de felicitat i de gent somrient, de nens corrent i jugant, i de parelles que es miraven amb amor mentre s'intercanvien les roses. Sempre ens trobàvem amb familiars i amics, i compartíem històries dels llibres que havíem comprat. <<He trobat una edició antiga d'un llibre que buscava fa molts anys>>, ens va explicar el veí de sota, amb els ulls brillant d'emoció. La meva germana i jo ens entreteníem mirant les portades dels llibres i imaginant-nos la història que amagaven dins.

Al capvespre, tornàvem a casa, on l'àvia ens esperava amb una crema catalana feta amb tot l'amor. Era el toc final perfecte per a un dia tan especial. Mentre gaudíem de les postres, parlàvem dels llibres que havíem regalat i dels que esperàvem llegir. <<Què us ha cridat l'atenció d'aquest llibre?>>, ens preguntava el pare, ja que sempre li interessaven les nostres opinions. Jo explicava les meves expectatives sobre l'aventura que havia escollit, mentre la meva germana recitava un poema

que l'havia emocionat. La mare escoltava amb atenció, somrient com si cada paraula fos un regal.

Sant Jordi no era només un dia per celebrar l'amor i la cultura, sinó que era un dia per celebrar amb la família, per recordar que les millors històries són les que es construeixen junts, any rere any, I això, a casa nostra, era un veritable regal de Sant Jordi.

La festa de Sant Jordi no acabava amb l'intercanvi de llibres i roses durant el dia. També hi havia moments de lectura en família. Després de dinar, ens reuníem al saló, on cadascú llegia un fragment del seu llibre preferit. El pare sempre escollia un passatge d'una novel·la històrica, mentre la mare preferia els clàssics universals. Jo m'endinsava en el món de les meves aventures i històries de fantasia, i la meva germana ens emocionava amb les seves poesies. Fins i tot l'àvia llegia un conte tradicional que ens transportava a altres èpoques.

Aquests moments de lectura en comú eren especialment màgics. No només ens permetien descobrir noves històries, sinó també compartir les noves emocions i reflexions. <<Què us ha semblat aquest personatge?>>, preguntava la mare, fent-nos reflexionar sobre les decisions dels protagonistes.

<<I vosaltres, què hauríeu fet en el seu lloc?>>, afegia el pare, animant-nos a posar-nos en la pell dels personatges. Així, els llibres es convertien en ponts que ens connectaven els uns amb els altres.

Quan arribava la nit, després d'un dia ple d'emocions, ens reuníem al balcó per contemplar el cel estrellat i la lluna brillant. Era el moment de reflexionar sobre tot el que havíem viscut. <<Sant Jordi és una festa que ens recorda el valor de les petites coses>>, deia la mare mentre ens abraçava. I tenia raó, les roses, els llibres, les rialles compartides, les emocions dels regals, etc. Tot això eren petites coses que juntes creaven un dia inoblidable.

Sant Jordi no només era un dia de festa, sinó també una oportunitat per reflexionar sobre el valor de les tradicions. La mare, mentre ens lliurava un llibre de contes tradicionals, sempre deia que les tradicions són com els llibres, que es transmeten de generació en generació, i cadascú hi afegeix el seu toc personal. Aquelles paraules em van fer entendre que Sant Jordi no era només una festa, sinó un llegat que ens connectava amb les nostres arrels.

L'àvia, que sempre tenia una història per explicar, ens va parlar una vegada de com se celebrava Sant Jordi quan ella era petita. <<No hi havia tantes parades com ara>>, ens va dir, <<Però les roses eren igual d'especials>>. Aquelles històries ens transportaven a un passat que, encara que diferent, compartia la mateixa essència.

Així era Sant Jordi a casa nostra: una celebració que anava més enllà de les tradicions, que ens unia com a família i ens recordava que les millors històries són les que es construeixen junts. I mentre ens acomiadàvem del dia, ja començàvem a somiar amb el pròxim Sant Jordi, quan tornaria a omplir-se la casa de llibres, roses i amor.

Els llibres i les roses eren el cor de la festa, però també eren símbols que anaven més enllà del significat inicial. Les roses representaven l'amor i la bellesa, però també l'esforç i la dedicació que hi havia darrere de cada petó, de cada somriure compartit. Per la seva banda, els llibres eren portals a altres mons, però també ponts que ens connectaven amb els nostres éssers estimats. <<Cada llibre que regalem és una part de nosaltres>>, deia el pare, i jo no podia estar-hi més d'acord.

PREMI, CATEGORIA C
ABRIL MILÁN ESTRUCH
2N BAT C

LA CAFETERIA

Un dissabte aviat al matí, a la cafeteria de sempre. Sempre hi ha la mateixa gent; sempre demanen el mateix; sempre hi ha el mateix per a demanar; res no canvia; la mateixa rutina de cada dia. Just acabo d'obrir i ja em trobo amb el somriure de l'Anna, que entra i s'asseu al seu lloc, demana el seu cafè descafeïnat, amb dues cullerades de sucre, el seu brioix amb pernil dolç i treu el seu ordinador per escriure la novel·la que fa temps que intenta començar. Ella està segura que serà el seu gran èxit i que arribarà a guanyar premis, però avança més amb les seves fantasies que amb el que l'ha de portar a complir-les. Mentrestant, el Joan arriba i em saluda, a mi i a l'Anna; ella fa veure que està molt enfeïnada, que està molt concentrada escrivint, i el saluda desinteressadament. El Joan va al seu lloc i treu el diari, llegeix que els lloguers han pujat un 5% més respecte a fa dos anys i comença a maleir tot el que creu culpable d'aquesta causa. Jo me'l miro des de darrere el taulell i admiro la quantitat d'insults que pot arribar a saber,

però, és clar, cada dia són els mateixos així que els podria recitar com si fossin les taules de multiplicar.

Mentre em dirigeixo a la seva taula, a portar-li la torrada de pa amb tomàquet, que la vol ben impregnada d'oli, entren la Dolors i la Margarida; em saluden amb dos petons i s'asseuen en un cantó, al costat dels lavabos. Diuen que és el millor lloc, perquè, com que ja tenen una edat i comencen a no controlar del tot bé la bufeta, estan més a prop per canviar l'aigua de les olives, com diuen elles. Si fins aleshores la cafeteria havia estat més o menys en silenci, ara se sent el murmuri incansable de les dues amigues, que es posen al dia, encara que es vegin diàriament. En Joan segueix llegint el diari, ara la secció més important, la del temps; aquesta determina l'humor en què estarà la resta del matí. A ell li agrada la pluja. Li agrada més que res perquè és pagès i es preocupa per les seves collites.

Ara preparo el croissant amb mantega i el tallat per a la Dolors i l'ensaïmada per a la Margarida. Però jo sé que quan els vagi a servir l'esmorzar, la Margarida canviarà d'idea i voldrà una torrada amb melmelada, com passa cada dia; sempre diu que avui li ve de gust tastar una cosa nova, però acaba sempre amb el mateix, així que també li preparo la torrada amb melmelada de maduixa. Mentrestant arriba el Pere, que em demana una

barra de pa d'espelta; a ell no li agrada el pa d'espelta, però a la seva dona sí, que diu que és més sa i que aporta més nutrients. Per això també em demana un trosset de pa normal per menjar-se'l pel camí. Ell paga i marxa, mai es queda.

L'Anna creu que per fi té el tema de la seva novel·la i, tota emocionada, s'aixeca i va a buscar un altre descafeïnat, que ja el té llest a sobre del taulell. Pensa com la seva vida canviarà ara que està a punt de començar el que ella creu que serà el llibre de l'any, com totes les llibreries tindran la seva cara en gran, amb unes lletres que diran, "Anna Grau, l'escriptora prodigi", com es passarà el dia firmant i fent-se fotos. Passa tanta estona somiant que la idea que li havia de portar tanta fama se li esborra del cap, però ella ni se n'adona.

La Dolors i la Margarida ja han anat al lavabo una vegada cada una; cada vegada que una hi ha d'anar, la que es queda a taula fa una queixalada al menjar de la que se n'ha anat. És notori, però mai s'enfaden, perquè en el fons els encanta compartir-ho tot.

A les nou en punt arriba el Ramon. S'asseu a la taula del costat de l'Anna, fa l'intent de saludar-la, però no s'hi atreueix. No sap que ella està igual de nerviosa cada vegada que és al seu

costat, i per això no han intercanviat mai cap paraula, encara que tots dos se'n moren de ganes. Jo porto al Ramon el suc de taronja, i com que sé que no vindrà ningú més en una estona em poso a parlar amb ell. M'explica que l'han fet fora de la feina, però sé que no està trist perquè aquella feina no li agradava gens. Al cap d'una estona el Joan em crida perquè em vol ensenyar la tira còmica; a ell li fa molta gràcia, però a mi no hi ha hagut dia que m'hagi fet riure de veritat.

Arriba el Josep i s'asseu a la taula del final, des d'on es veuen millor tots els quadres que hi ha per tota la cafeteria. A ell li encanta l'art, li ve des de petit i sempre em diu que és la cafeteria amb més bons quadres que ha vist mai. Trigo una mica a servir-li l'entrepà de formatge amb el cafè perquè sé que li agrada primer estar tranquil en el seu espai, sense parlar amb ningú. Però sempre, just en aquell moment, arriba la Laura, la seva veïna, que no sap res de l'espai personal i s'asseu al seu costat com si el Josep l'hagués convidat, i es posa a parlar sobre qualsevol tema; més que una conversa és un monòleg d'ella. Porto l'entrepà de formatge i el cafè al Josep, i la flauta de xocolata a la Laura, així ella afluixa amb la xarrera, ja que odia parlar amb la boca plena i el Josep té el seu

moment de pau, encara que jo sé que aprecia molt la seva companyia.

La Margarida i la Dolors s'aixequen per anar per última vegada al lavabo i marxen cap al parc a passejar. L'Anna ha aconseguit escriure una frase, però és la llista de la compra. S'aixeca d'una revolada en veure l'hora que és, dient que fa tard a un compromís; mai m'ha dit de quin es tracta. El Ramon marxa al cap de poc, amb el cap cot perquè avui tampoc ha fet el que fa temps que desitja. El Joan em deixa el diari a sobre la taula amb les pàgines més interessants i marxa al tros. Mentre el Josep va desaparant taula, la Laura li diu que algun dia ha d'anar a casa seva a dinar, que només es veuen per esmorzar. Em diuen adeu i em quedo jo sola recollint.

La cafeteria és la de sempre i així vull que es quedi, amb les mateixes persones i els mateixos costums, manies i amistats.

Per això demano que no canvieu res, que la deixeu exactament com està. Sé que no en teniu l'obligació, però és l'últim desig d'una dona a qui no li queden res més que aquestes quatre parets i el pensament que el lloc on ha estat durant vint anys continuï sent el mateix.

Deixaré les claus a la torreta vermella.

Atentament,

Maria

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
AYA EN NADI
1R BAT A

SECRET ENTRE LES MUNTANYES

Fa exactament dotze hores que viatjo; un dolor punxant travessa el meu clatell i no he aconseguit aclucar l'ull durant tot el trajecte. Però l'avió acaba d'aterrar fermament contra el dur terra de Fairbanks, Alaska. Un poble gèlid enmig del no-res, el mateix lloc que he intentat evitar durant els últims tres anys.

Tot el dolor físic desapareix i aquest es veu substituït per una barreja de nostàlgia i agonia. En sortir de l'aeroport, l'aire gèlid em talla la pell; el clima d'aquest poble no té comparació amb el de Toronto. Aquí, el fred és molt més cru. M'abrigo a mi mateixa en un intent d'entrar en calor, però és inútil. Arrossego la maleta cap al petit hostel on decideixo allotjar-me. No és gaire luxós, però és l'únic que em puc permetre amb els meus pocs estalvis, així que decideixo conformar-me.

Ni tan sols ara, estirada al càlid llit de la meva habitació, aconsegueixo aclarir la meva ment. No sé si hauria de ser aquí.

Durant anys m'he repetit a mi mateixa que no estava preparada, que tornar significava obrir ferides que encara no han cicatritzat. I, tot i això, soc aquí. Potser va ser la soledat, la sensació que ja no em queda ningú en aquest món, o potser van ser totes les històries que m'explicava el meu avi i tots els llocs que ell em descrivia amb tanta il·lusió i que ara vull capturar amb la meva càmera Sony Alpha 7.

Han passat exactament quatre dies des que he arribat, i finalment puc dir que m'he adaptat en aquest nou ambient. El meu avi m'explicava que l'absència de llum solar s'havia de compensar amb vitamines, així que ahir vaig decidir anar a un petit supermercat del poble a comprar-ne. Encara em sembla estrany que es puguin vendre aquests tipus de suplementes en un lloc així, però suposo que és una cosa habitual en un lloc tan fred com aquest.

Avui, per primera vegada, em sento realment preparada. O almenys, això vull creure. He vingut fins aquí per un motiu i no tinc intenció de continuar posposant-ho. El meu avi em parlava tant de Fairbanks, que puc arribar a conèixer-lo fins i tot millor que el lloc on he viscut tota la meua vida, i ara, més que mai, vull veure'l amb els meus propis ulls. Trec amb molta cura el vell àlbum de fotos del meu avi del fons de la motxilla,

el poso sobre la meva falda i, només fullejant unes quantes fotografies, m'animo i em poso en marxa. Tres capes de roba cobreixen el meu tors, em poso un llarg abric que em protegeix gairebé sencera, les botes, agafo la càmera i surto.

Estic esgotada, he visitat més llocs dels que havia planejat. Alguns han canviat amb els anys, però no gaire. Aquí, el temps sembla haver-se aturat.

He fet exactament seixanta-tres fotografies. Ara em toca seleccionar les millors, retocar-les seguint les instruccions que em va donar el meu professor d'Edició i Fotografia de la universitat i enganxar-les al meu àlbum de llocs visitats a Fairbanks. Però abans, necessito menjar. El cansament és aclaparador, però la gana ho és encara més. Així que començo a preparar el sopar i a recarregar energies per a la llarga nit que m'espera editant aquestes imatges.

Ara sí, agafo la càmera i obro el rodet on es troben les fotografies. N'escullo algunes i em dirigeixo a l'opció d'edició. Augmento el contrast, modifico la temperatura del color a una més càlida, baixo la lluminositat i... espera. Què diu aquí? Amplio la imatge i l'enquadro. Aquesta tracta d'un retrat que vaig fer al parc on el meu avi solia anar quan era petit, amb

una font al fons, no gaire lluny. Torno a prémer el botó d'ampliació, i aquesta vegada em permet veure'l amb una mica més de claredat. I aleshores, ho llegeixo: “Entre muntanyes, sota la terra, la que la protegeix, un refugi oblidat espera. No tots són vistos. No tots tornen”. El cap em dona voltes. Un remolí de pensaments m'envaeix amb força. I, de sobte, tot encaixa. El meu avi. Per alguna raó, sento que ell té a veure amb tot això. Intento convèncer-me que no és un missatge per a mi, però alguna cosa dins meu diu que sí. Estic al·lucinant. Això deu ser. Merda. És real; és allà, a la fotografia que jo mateixa he fet. La meva respiració s'accelera mentre rellegeixo la frase una vegada i una altra, analitzant-la. El meu avi m'explicava que, de petit, durant la guerra, es refugiava amb la meva besàvia en un búnquer subterrani entre unes muntanyes. Això és el que recordo. Però... Què vol dir: “No tots són vistos, no tots tornen”? Parla de persones? De sobte, una imatge m'assalta la ment. Corro a buscar l'àlbum del meu avi i, en obrir-lo, ho confirmo: és un missatge seu. Ho sé. I també sé on és aquell lloc: a la frontera entre Fairbanks i el poble veí, North Pole. Necessito anar-hi. He de descobrir què em volia dir el meu avi.

Comença a sortir el sol just quan acabo d'esmorzar. La curiositat m'està matant i, més que famolenca, em sento nerviosa. Em vesteixo ràpidament, em poso l'abric, les botes i, sense perdre temps, truco a una mena de taxi. Quan el cotxe em deixa al punt més proper al bosc, em trobo completament sola. M'aferro a l'àlbum del meu avi com si fos un mapa i començo a caminar. Les primeres tres hores han estat frustrants. He estat recorrent el bosc una vegada darrere l'altra comparant el que veia amb les fotografies de l'àlbum. Res encaixa. En aquest punt, m'adono com he estat d'ingènua creient en tot això, i estic a punt de rendir-me fins que alguna cosa capta la meva atenció: una porta rodona de metall amagada sota les herbes i la terra humida del sòl. El cor em bateja amb força. M'ajupo i la netejo una mica amb la màniga del meu abric. És real. És aquí. Tíbo amb totes les forces per obrir-la i, sorprenentment, cedeix emetent un so grinyolant. Sota meu, hi ha unes escales que baixen cap al fons del búnquer. Empasso saliva i començo a baixar. El silenci és aclaparador. Els meus passos ressonen sobre el metall fins que arribo al final. Quan em giro i veig el que tinc al davant, em quedo sense aire. Això no és un búnquer abandonat. No hi ha teranyines ni restes rovellades a les parets. En canvi,

contemplo un soterrani futurista amb túnels lluminosos i passadissos que, definitivament, semblen d'una altra època. Sales amb tecnologia avançada i pantalles projectant dades que no arribo a comprendre. Continuo caminant fins que unes veus trenquen el silenci. M'amago ràpidament darrere d'una columna. Des d'allà, només puc veure la meitat d'una sala immensa, on almenys mil cinc-cents persones estan reunides. Hi ha joves de la meua edat i... se'm glaça la sang. Alguns d'ells no són normals. Una noia fa levitar petits objectes només amb el moviment dels dits. Un altre té foc ballant entre les seves mans. Això no pot ser real. Ha de ser un somni. Un absurd. El silenci s'apodera de la sala quan una veu ressona amb força:

—Sigueu benvinguts. Avui és un dia molt important, i per això us he reunit aquí.

Aquesta veu... No. No pot ser. El món em cau a sobre. M'arrisco a treure el cap una mica més i llavors el veig. El meu avi!

Deixo de respirar. És impossible. Ell és mort. Jo mateixa el veig veure. La meua ment està a punt de col·lapsar, vull fugir corrents, però els peus no em responen. I aleshores continua parlant:

—Avui donem la benvinguda a una nova integrant. La seva arribada no és una coincidència. Ha trobat el camí per si sola. Ha demostrat que està preparada. I, el més important... Ella pot salvar-nos.

Què està passant? Aleshores m'adono que les llums es desplacen de cop i es posen sobre mi. Tothom es gira per mirar-me. I el meu avi, o el fantasma que tinc davant, ja no sé què és, clava els seus ulls en els meus i torna a parlar:

—Ets tu, Jenn. Si has arribat fins aquí, no és per casualitat. Estàs preparada.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORIA B
SARA TAIDER
3R ESO C

LA CASA DE LOS RELOJES

La tenue luz de la Luna brillaba sobre la figura encapuchada que zigzagueaba por los estrechos callejones de mala muerte. Se perdía entre la oscuridad de las esquinas, pasando desapercibida para cualquier ojo mortal que se atreviese a mirar en su dirección. No era más que una mancha obsidiana que volaba entre los tejados, dejando tras suyo nada más que una sensación de letalidad y muerte. Era una bestia gloriosa, una que se regodeaba de las caras asustadas cuanto notaban su sombra acechar, cruel y devastadora. Caín Thalvorn solía aborrecer sus encargos, pero que los Dioses lo salvaran; las calles de aquel barrio hedían a desesperación, a miedo y sangre. Olían a pura delicia, una que le calentaba y le enturbiaba la mente. La satisfacción rielaba por sus huesos como la más alta droga mientras observaba el tipo de monstruos que merodeaban los locales. Se divertiría con aquellos desgraciados una vez acabase con su misión, no tenía ninguna duda.

Se deslizó de nuevo por los adoquinados bulevares, tomando lista mentalmente de cada misero ser que osaba dirigirle más de dos miradas; acabaría con sus vides antes que la medianoche cayera. Era calculador con su trabajo, un maniático obsesivo con el sigilo, y no podía cometer ni un error. Dejando de lado la zona Sur de la sucia ciudad, se adentró en plazas y se mezcló con los ricos menores que reían tontamente, cenando en restaurantes caros. Era el aire y el cielo mientras volaba entre ellos, alejándose con rapidez, el rastro tóxico que dejaba a su paso provocaba arcadas en los irritados comensales. Se permitió sonreír un poco, una sonrisa que se asemejaba más a una mueca animal y hambrienta, sus largos dientes blancos relucientes bajo las farolas de alto diseño. Continuó su tramo con vehemencia, disfrutando de cada paso que lo llevaba más cerca de su destino.

Estaba ansioso, no lo podía negar. Llevaba meses sin actuar, escondido entre las frías provincias del Norte. Su último encargo no acabó muy bien, y el solo recuerdo de todo lo que tuvo que pasar hizo que tuviera las imperiosas ganas de estrangular a media docena de personas hasta quedarse más tranquilo. Fue una época horrible, pensó mientras eludía lo que parecían guardias apostados en las mansiones de las zonas

residenciales. Detestaba el olor a madera y superficialidad que se aspirava en el ambiente, e hizo acopio de todas sus fuerzas por no incendiar el pasto que había de suelo para dejar el aroma a chamuscado marcado como un sello. Sería una gozada escuchar los gritos horrorizados, una que en esos momentos no se podía permitir. Dio un par de vueltas para asegurarse que nadie le seguía y se coló por un atajo que le obligó a quitarse la capucha y actuar como un ricachón borracho para pasar desapercibido. La sintió, incluso antes de verla, así que dio un último giro y se plantó delante de su objetivo; una mansión enorme que se perdía en el abismo negro que engullía la silenciosa ciudad. Aspiró una bocanada de aire y reprimió un gruñido de pura satisfacción. A paso seguro, fluyó por los alrededores hasta encontrar una posible entrada entre muchas otras: una ventana medio abierta en la tercera planta. Antes que nadie pudiese verlo, siquiera detectarlo, empezó a escalar.

Sus manos desnudas encontraban apoyo en la pared de ladrillos, que usaba para impulsarle e ir más arriba, mucho más arriba. Sentía la adrenalina correr por sus venas, una energía que lo hacía ser temerario, más feroz. Dio la bienvenida a la dolorosa sensación en sus palmas cuando estas entraban en

contacto con la seca y puntiaguda superficie, reptando hasta llegar a la cristalera. Escudriño cada milímetro de la borrosa sala que se encontraba al otro lado de la pared, y se aseguró que ni una solitaria alma estuviese ahí dentro. Una vez hecho el repaso, deslizó una de sus piernas por los extravagantes marcos y encontró apoyo en lo que parecía ser una caja. Cuando la ventana ya oscilaba por el viento nocturno, él ya estaba en tierra firme, alerta como un animal salvaje. Se mantuvo en silencio, su respiración entrecortada mientras analizaba cada parte de la habitación. Estaba sorprendentemente descuidada, llena de polvo y telarañas que decoraban los viejos muebles. Sin duda no era lo que se esperaba, pero no dejó que la desilusión le dominara. Con toda la cautela del mundo, abrió la puerta que emitió un crujido que le hizo apretar la mandíbula de frustración. Salió de prisa y para cuando una sirvienta subió apresurada, él ya estaba en la otra punta del pasillo, esfumándose en la penumbra. Era uno más, uno más con la pared, con las tinieblas, y se sentía increíblemente excitado. La joven no le detectó, y se limitó a cerrar la Puerta bruscamente e irse refunfuñando. Rápidamente, se puso en marcha de nuevo y

rebuscó en todas las salas. Todas guardaban el mismo paisaje descuidado, mohoso y polvoriento, como si nadie se hubiese molestado en entrar a ellas en muchísimo tiempo. Le desconcertaba y le irritaba al mismo tiempo, pero mantuvo la calma mientras cerraba la última puerta. Con un bufido molesto, esperó pacientemente y bajó por las escaleras que parecían doblarse ante él, como si fueran hechas de barro. Todo en esa casa le ponía la piel de gallina, una sensación que no podía identificar, pegajosa y asfixiante. Pero era demasiado orgulloso, demasiado terco como para retirarse. Así que cuando se encontró en el rellano, apenas se fijó en la solitaria cómoda donde cinco relojes marcaban diferentes horas, y continuó su búsqueda. Rebuscó cada maldito rincón, pero no encontró nada de mucho valor.

Estaba hecho un basilisco cuando llegó a la última estancia, un cuarto apostado en una esquina. Abrió la puerta en tromba y su ira se calmó un poco al ver que no se iría con las manos vacías. En unas desgastadas cómodas, había esparcidos cofres y joyeros de malas maneras, como si alguien los hubiese dejado ahí a otra prisa.

Los saqueó enteros, guardando todo en su inmensa capa que había sido la única testigo de todas las atrocidades que había

cometido. Y la que iba a cometer una vez más esa noche. Estaba muy furioso, y no solo por la poca recompensa que iba a recibir por el poco oro robado. ¿Por qué no se sentía complacido? Estaba perdiendo el poco control que había podido soportar esa noche. Despellejaría a cada miembro de los habitantes poco a poco, y se permitiría el lujo de ir uno a uno, a su ritmo. Les destriparía enteros, y una vez se hubiese calmado, quemaría las pruebas

y se iría lejos, tal vez a otro país. Zigzagueó entre los pasillos hasta llegar al primer piso, la luz que provenía del salón lo atrajo como una polilla a la llama. Se asomó lentamente, y la visión le hizo salivar. Los 4 miembros de la familia se miraban entre ellos, sentados en la larga mesa. Parecían nerviosos y angustiados, cosa que aumentó su impaciencia. Jugeteó con su cuchillo y se relamió los labios, listo para atacar. Pero entonces un estruendo sonó en alguna parte y se oyó un ruido seco.

Tuvo que parpadear para verificar que no alucinaba. El cuerpo del hijo pequeño convulsionaba mientras los demás le miraban imponentes, llorando en silencio. No entendió nada hasta que otro estrépito hizo vibrar las paredes, y otra muerte más se produjo ante sus ojos. ¿Qué diablos? Caín había

sentido miedo muy pocas veces en su vida, pero lo que le arañaba el estómago y le hacía sudar era mucho más que eso. Salió corriendo, sin importarle ser visto, subiendo escalón tras escalón. Llegó a la segunda planta resollando, y se congeló al ver los relojes de nuevo. Cuatro no funcionaban. Y un otro marcaba una cuenta atrás. Tragó saliva con fuerza e intento moverse, salir por la ventana y desaparecer, pero no podía. Soltó una oración silenciosa y cuando otro rugido sonó, vio su vista ennegrecerse mientras caía al suelo, su cuerpo inerte y muerto en menos de segundos. El último cacharro descansaba ya satisfecho, y cuando el sonido de la puerta abrirse sonó en la casa días después, los cinco relojes volvieron a funcionar, marcando de nuevo el final.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
CORA PENA
4T ESO C

LA CHICAM

M es una chica. Una chica misteriosa, malvada, monstruosa, maligna y muy molesta. Ella siempre llega, algún día u otro, pero nunca avisa. Cuando llega duele, duele mucho, a todos los seres pero sobre todo al ser humano.

M es conocida por el miedo que le solemos tener, pero a veces nosotros tampoco pensamos que M es necesaria. Más necesaria de lo que creemos.

M, da sentido a nuestras vidas, sin ella la vida no tendría ninguna lógica. ¿Qué haríamos sin ella? Viviríamos sin pensar, sin disfrutar, sin amar...

La mayoría tenemos miedo porque no la conocemos, porque sufrimos cuando llega. Pensamos que después de ella, no habrá nada. Quizás oscuridad, soledad, y silencio. Quizás haya una nueva vida para empezar de cero.

Pero no lo sabemos, ni lo sabremos hasta que no la conozcamos en primera persona, y tal vez sea demasiado tarde.

Probablemente M en el fondo es una buena chica, pero muestra su amor de una manera diferente. Muchas veces se lleva las almas dejándolas descansar, porque están cansadas de vivir con dolor, y eso les ayuda. Pero también, M llega muchas veces sin ningún sentido, dónde no es bienvenida. Sin avisar, de un momento a otro se nos puede llevar.

A veces puedes ser nuestra heroína, o también la villana, mas quieras o no, siempre acaba doliendo.

En muchas ocasiones se lleva a personas que no la necesitan para nada.

M, ¿qué necesidad hay de llevarte a un niño o niña que no ha podido disfrutar de su infancia por tu culpa? ¿Qué necesidad hay de llevarte a una mujer en pleno embarazo? ¿Qué necesidad hay de llevarte a un padre de su querida familia?

Así no terminaría nunca de cuestionar cosas que sé que nunca me respondería. Y me duele pensar que nunca me va a responder, porque le tengo muchísimo miedo.

M, ¿por qué eres tan complicada? Sería todo tan fácil si supiéramos un poco más de ti... Sé que eres una chica tímida, introvertida, pero ¿que te costaría presentarte y contarnos algo sobre ti?

Generas incertidumbre, antes de conocerte. ¿Y si llegas y me llevas contigo sin yo haber podido hacer todos mis objetivos? ¿Y si llegas en el mejor momento de mi vida? ¿Y si llegas?

M, ya que no puedo conocerte, me gustaría pedirte una sola cosa, sólo una. No llegues pronto cerca de mí, déjame querer y vivir, déjame disfrutar de los momentos, por mucho que sean malos, por mucho que sean pensando en ti continuamente, por favor, M, espera.

PREMIO, CATEGORIA C
PAU GALOFRÉ
2N BAT A

EL ROMANCERO ESPAÑOL

Paseándose dos caballeros de la ilustre Orden de Malta por el singular Hayedo de

Montejo, en dirección hacia la Ciudad Condal de Barcelona, hallaron a un joven de

unos catorce o quince años, durmiendo bajo la copa de una haya, con aire de pícaro. Uno de los caballeros se acercó a él, lo despertó y ambos le preguntaron de dónde era y qué hacía durmiendo en aquella soledad. A lo cual el muchacho respondió que era natural de Sigüenza, pero que, por desventura, tuvo que huir de la ciudad debido a los hurtos que en ella cometió tras la condena de su padre y la muerte de su madre, los cuales lo dejaron sin amparo.

– Ahora me dirijo a la ciudad de Salamanca –dijo el muchacho–, en busca de un amo al que pueda servir y, de igual manera, contentar con mi poesía.

Esto último sorprendió a uno de los caballeros, quien, hasta entonces, había tomado al mozo por analfabeto, y, escéptico, le preguntó si sabía leer. El mozo, que dijo que se llamaba Teodoro, respondió que sí, y que también sabía escribir. Les mostró entonces dos de los que, para él, eran sus mejores poemas y se los recitó con gran orgullo.

Los versos de estos dejaron más que maravillados a los dos gentiles hombres, los cuales, atónitos por la ingeniosidad de Teodoro, quisieron tomar al mozo como su sirviente, quién aceptó muy agradecidamente. Pasados unos días, llegaron al puerto de Barcelona y, una vez allí, zarparon en un bajel de la escuadra, comandado por el capitán de galera Miguel de la Cruz, rumbo a la isla de Sicilia, pasando por la isla de Cerdeña y Nápoles.

Pronto, tanto el capitán como los tripulantes de la escuadra se dieron cuenta de la agudeza y madurez que tenía el muchacho para su temprana edad así como también de su ingenio para hacer poesía. Sus romances eran aclamados y celebrados por todos los soldados de la tripulación, desde popa hasta proa, así como por quienesquiera que se cruzaban una vez topaban con tierra firme.

Fueron dos años los que Teodoro hubo navegado a bordo de aquella galera de la Orden Hospitalaria, y otros tres los que moró junto a sus dos gallardos amos, después que tornaron a la Corona de Castilla e hiciéronse morada en Toledo.

Al poco tiempo, el muchacho se tornó famoso en la ciudad por sus romances y con

su fama se allegó asimismo la fortuna y la buena ventura, que parecía que, desde el momento en que se topó con los dos caballeros, no paraban de seguirle los pasos. Sin embargo, llegó el momento en que, de un día para otro, sus amos, que más que amos se habían tornado camaradas, tuvieron que partir a Túnez en una galera de la escuadra de Malta junto con otro centenar de fustas, galeras y otras naves de vela por órdenes del rey, sin Teodoro, debido al cautiverio de numerosos cristianos en Túnez, en manos de Jeyreddín Barbarroja, conocido como el temido corsario de Argel. Tuvieron poco tiempo para las despedidas, así que le dejaron la hacienda y unos doscientos maravedíes de plata al mancebo, y se marcharon con prisa, sin saber si se volverían a ver jamás.

El mozuelo romancero, que ahora vivía en soledad, no tuvo más remedio que valerse de su ingenio para buscar un oficio

con el cual pudiera sustentarse, pues, aunque algunos le daban limosna por ser tan buen poeta, ya no recibía el dinero que, gracias a los beneficios de sus amos por ser de la Orden, le otorgaban. Fue entonces cuando Teodoro, muy cabal, decidió dejar Toledo atrás, vender su hacienda y empezar una nueva travesía como comerciante, que de la misma forma que no se ganó Toledo con un credo, tampoco se iba a ganar el pan haciendo de romancero. Es por eso que con una mula, un carro, algo de azafrán, especias, platería y otros bienes, marchó en dirección a Sevilla, por ser ésta una ciudad de próspero comercio.

Pasados unos quince días, hospedándose apenas en un par de mesones durante el largo camino, al fin llegó a las puertas de Sevilla, donde fue registrado y se le cobró el almojarifazgo. Establecido ya en la ciudad, conoció a una joven sevillana llamada Amelia, perteneciente a una familia de reconocidos comerciantes, de la cual se enamoró perdidamente, al igual que de la propia ciudad. No tardó mucho en casarse con ella, pues también era de su agrado, ni en tener hijos que, audaces como su padre, siguieron su legado como reconocidos mercaderes en todo el reino de Castilla.

Y por no ser el de poeta un oficio de grandes dineros, es así como Teodoro vivió el resto de sus días junto a su familia y su estimada Sevilla.

PREMIO, CATEGORIA C
JORDI RABADÀ
2N BAT A

SE DESPERTÓ SOLITARIO

Se despertó solitario en medio del inmenso mar de dunas que desde hacía quién sabe cuánto se había convertido en su prisión o su hogar; ni tan siquiera él sabía cómo llamarlo. Miró hacia el cielo. Como siempre, a pesar de encontrarse en una eterna noche, la densa atmosfera del planeta impedía la observación de estrella alguna a excepción de lo que él creía ser el disco de acreción de un agujero negro de tamaño mediano. A pesar de esto, el propio disco sumado los microorganismos biolumiscentes que habitaban entre los finos gránulos de arena, ofrecían un resplandor que le permitía realizar largas caminatas. Estas aparecían con frecuencia en sus quehaceres diarios.

Comprobó la hora en su reloj. Marcaban las 8 y eso significaba que se había quedado dormido. No llegaba a comprender muy bien que significaban esos números que iban cambiando cada cierto tiempo, pero tal y como aparecía en el

manual del primer día los utilizaba para organizar su rutina. Mientras iba camino a su refugio los mismos pensamientos de siempre aparecían en su cabeza.

No sabía quién era, ni porqué estaba en aquel lugar. De hecho, tampoco estaba seguro de la importancia de la misión que estaba realizando. Pero como que las tareas eran de su agrado y tampoco tenía mucho más que hacer, él se limitaba a seguir la rutina.

Estos pensamientos permanecían en su cabeza desde el día en que se despertó completamente solo en la extraña estructura que más tarde se convertiría en su refugio. Se despertó sudando, recostado en una cama en medio de una pequeña cúpula circular, que no debía medir más de dos veces su alzada. En aquel momento ni tan siquiera sabía qué era. Aquello fue lo primero que descubrió cuando en un espejo que se encontraba en la habitación vio proyectada su propia imagen. A continuación, invadió una sensación de sequedad en su boca e instintivamente bebió del líquido que fluía del grifo. También le empezó a rugir el estómago y sin casi pensarlo devoró un par manzanas que colgaban de un manzano.

Todo esto lo hizo de manera automática ya que de los únicos recuerdos de los que disponía en aquel momento eran del hambre, de la sed y del sueño. Después de ponerse unos ropajes que encontró tirados por el suelo se dirigió a una cámara contigua a la que se encontraba. Esta tenía forma cuadrada y su altura correspondía con la anterior. Sin embargo, el aspecto era completamente diferente. En las paredes se encontraban centenares de objetos rectangulares con caracteres escritos. A pesar de ser capaz de articularlos tanto en voz alta como en su mente, no entendía el significado de la gran mayoría de ellos. También había pequeños objetos metálicos con pantallas grises que estaban pegados a unas cuerdas. Más tarde, descubriría que aquella sala era la biblioteca y que allí se encontraban los libros y las computadoras que utilizaba para dedicarse al estudio.

Lo que más le llamó la atención fue una gran caja que descansaba en el centro de la mesa. En su tapa se podían leer claramente unos caracteres muy grandes y blancos, que al juntarlos formaban el vocablo “Instrucciones”. En aquel momento se despertó una nueva sensación dentro de su cabeza, una especie de voz interior que le pedía a gritos que abriera la caja y comprobará lo que había en su interior. Sin

dudarlo, obedeció y la abrió. En su interior se encontró con un gran libro. Al abrir la tapa, se topó con una página en blanco, donde simplemente había una frase diciéndole que su misión era de suma importancia y que de ella dependía la supervivencia de su especie, haciéndole entender que debía de haber otros como él. En la página siguiente aparecían una serie de vocablos con secuencias numéricas a su lado. Curiosamente, era capaz de entender el significado de tanto aquellas palabras como el de los caracteres adyacentes. La siguiente página llevaba el título: “Refugio”. A partir de esta se le explicaba en qué consistía la estructura en la cual se encontraba, así como todo su funcionamiento al detalle. Incluso aparecían aclaraciones para los términos más complejos para que los pudiera entender. En los capítulos siguientes se detallaba la rutina que debía seguir e incluso que sustancias debía tomar en caso de encontrarse mal, aunque se especificaba que esto era altamente improbable. Finalmente, se le decía que su objetivo era cumplir la rutina preestablecida y utilizar todo el material del que disponía para obtener todo el conocimiento existente.

Aquel día, como en muchos otros, entró en su refugio reflexionando sobre aquellas preguntas que residían en su cabeza desde que despertó en medio de la habitación. Se disponía a estudiar su segundo volumen sobre principios de mecánica cuántica, cuando de repente oyó retumbar el cielo. Salió rápidamente a comprobar qué sucedía y con perplejidad observó como una bola de fuego irrumpía en la atmósfera y caía a decenas de kilómetros de su localización. El desconocido aun no lo sabía, pero su existencia estaba a punto cambiar para siempre y a adquirir un protagonismo de dimensiones cósmicas.

